

Desobediència 'ma non troppo'

OPINIÓ

QUAN ENCARA LA RECTA FINAL,
EL PROCÉS HA DE COMPLIR DOS
REQUISITS MOLT DIFÍCILS DE
COMBINAR, LEGALITAT
I DESOBEDIÈNCIA, PER ATRAURE
ELS ALTERNATIUS I NO ESPANTAR
ELS MODERATS.

Reconeguts referents del Procés insisteixen sense parar en la DUI. Alguns la troben legítima perquè interpreten el resultat del 25-S com una victòria en vots de l'independentisme. Segons ells, caldria haver comptat els vots de CSQP com a nuls o en blanc pel que fa al referèndum, de manera que el famós 48% és una ensaronada, una mena de trampa al fons de la qual la CUP va arrossegar JxS. Ara bé, el relat hegemònic, que és el que compta –assumit pels diputats *indys*, pel Govern, per l'ANC i Òmnium–, és el de la victòria només en escons. No hi ha, doncs, base reconeguda per a la DUI ni per una pseudo-DUI com ara l'incompliment d'una possible inhabilitació de la presidenta del Parlament, com proposa Albert Sánchez-Piñol amb l'aplaudiment de Salvador Cardús i Vicent Partal, entre d'altres. El debat real sobre la inhabilitació és si s'accepta recórrer al TC, encara que sigui amb el nas tapat, com a etapa imprescindible en la via que condueix al Tribunal d'Estrasburg. Potser la cosa acabarà, suposant que la inhabilitació es produeixi abans d'un final de legislatura previst per a la primavera, amb Forcadell presidint de manera simbòlica des de la tribuna de convidats, com fan els entrenadors sancionats. Desobediència *ma non troppo*.

En la seva etapa final, el Procés es veu obligat a combinar dues normes molt difícils de casar entre si. L'una es diu "desobediència"; l'altra, "de la Llei a la Llei". La desobediència resulta imprescindible per convèncer bona part de l'independentisme i atraure gent de l'esquerra alternativa. Sense respectar el principi de legalitat, els moderats, que n'hi ha, i molts, que van votar JxS s'allunyarien espantats del Procés. Sobre el paper, els dos principis podrien semblar fins i tot contradictoris perquè segons això tan

XAVIER
BRU DE SALA
@Xbrudesala

primari i antiquat que en diem "lògica", si no t'apartes de la llei no pots desobeir-la, i viceversa, no pots complir una llei mentre la desobeeixes. Però si la política i la història fossin aristotèliques, hauríem arribat al final de la història molt abans del naixement de Hegel, i de les prediccions de Fukuyama (de les quals ell mateix va renegar).

De tot plegat en ve que s'obri pas a la idea del RUI. El RUI compta si més no amb uns enormes avantatges pràctics que els partidaris de la DUI no han calibrat prou. Atès el gran consens social sobre un referèndum i davant la impossibilitat que es pugui fer d'acord amb l'Estat, els quatre grans actius del RUI són: primer, uneix l'independentisme i propi-

cia la superació de la qüestió de confiança i l'aprovació dels pressupostos; segon, divideix l'esquerra alternativa. A un costat, la vella ICV i Podem, que queden assenyalats com a falsos sobiranistes quan rebutgen la unilateralitat, i a l'altra els comuns d'Ada Colau; tercer, que el Parlament convoqui el RUI tindrà un ressò internacional notable o alt i quedarà en evidència la diguem-ne singularitat espanyola davant els exercicis de sobirania democràtica del Quebec i Escòcia; quart, si finalment el RUI no s'arriba a celebrar perquè Madrid el prohibeix i Catalunya obeeix per no posar en risc, ja no la presidència del Parlament sinó el lloc de treball de milers de funcionaris, la temperatura del greuge arribarà a cotes properes al paroxisme. Així s'escalfaria l'ambient de cara a una alternativa que bé podria consistir en unes foguerades finals del Parlament, just abans de ser dissolt pel president Puigdemont i celebrar unes eleccions constituents segons els programes dels partidaris de la República catalana (desobediència), si bé revestides (de la Llei a la Llei) d'autonòmiques. A partir d'aquí, el recompte. Si persisteix l'empat, hauran resultat autonòmiques. Si guanya la República, constituents.

Sota lideratge político-intel·lectual americà, s'obre pas a Occident i Europa la idea que, davant la possible i fins tot probable formació de nous països, l'actitud de les democràcies ha de consistir a fer costat als existents que s'oposin a la secessió, sobretot si són aliats, però de manera que si els nous estats arriben a formalitzar-se puguin ingressar tot seguit en la mateixa categoria d'amics. En aquest sentit, el requisit, imprescindible, es diu majoria. Majoria clara, evident, inqüestionable.

Escriptor